

felve den Udvikling, der finder Sted hos os, om man gif et Skridt videre. Den ærede Justitsminister siger: I Frankrig har man bestandig havt ubundne Beviisregler; jeg tilstaaer, jeg er ikke her i Besiddelse af de nødvendige Oplysninger i saa Henseende, men jeg skulde meget feile, om de ikke netop bleve indførte ved Revolutionen paa den Tid, da man indførte Rævningsinstitutionen og i det Hele omformede Domstolene. Mange holdt i Frankrig endnu for en Tid paa de gamle Beviisregler, og jeg troer, at det var en Retslærd, der, da Napoleon vilde udgive Code Napoléon, fordrede, at Beviis ved 2 Vidner skulde gjenoptages og være afgjørende, navnlig i criminelle Sager, hvortil Napoleon svarede: Du vilde altsaa, at 2 Menedere skulde sælbe en retfærdig Mand. I et andet Land, nemlig England, har man ligeledes tidligere tildeels havt løvbundne Beviisregler, men de ere efterhaanden for en stor Deel forsvundne; man har Klar for Klar, navnlig ved Overhusets Virksomhed, endog tilstedt flere, tidligere udelukkede Beviser, f. Ex. af den interesserede Part, af dem, der have været dømt for Forbrydelser, og af dem, der hørte til den Paagældendes Familie, fordi man sagde: Lad Alt komme frem, lad os benytte alle Beviser, lad den enkelte Domstol i det enkelte Tilfælde skønne, hvad der er Ret, vi ere ikke istand til forud at give Regler, som binde Beviset. Jeg skulde ikke kommet ind paa dette Punkt, dersom man ikke netop havde fremhævet fremmede Landes Exempel og lagt saa stor Vægt paa den historiske Udvikling. Der er et Punkt, der blev fremhævet af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), som jeg ikke kan nægte er den vægtigste Grund, der er fremfat imod det foreliggende

Forslag. Han bemærkede nemlig, at vi skulde søge at skaffe Velvilje hos de Mænd, der væsenlig skulde gennemføre Reformer af denne Natur, og efter hans Mening vilde et Forslag som dette, naar det blev vedtaget, møde betydelig Modstand hos Landets Højesteret, der skal dømmes i sidste Instans ogsaa i Handelsretsager. Det er ganske vist, at denne Betragtning er af en meget stor Betydning, jeg har anerkjendt Betydningen deraf, idet jeg har unbladt at stille flere Forslag til Lovudkastet, som jeg ellers ganske vist havde følt mig opfordret til at stille, men jeg kan ikke nægte, at der er een Ting, som er endnu vigtigere for os, og det er, at den Domstol, der skal dømmes i Handelsretsager, ogsaa bliver istand til at løse sin Opgave; vi skulde ogsaa vinde Velvilje hos dem, der skulde sidde som Dommere i denne Ret. Det bliver altsaa et Spørgsmaal, om ikke netop de Mænd, der skulde sidde som Dommere i denne Ret og altsaa væsenlig være den, ikke vilde sætte overordentlig stor Priis paa, at netop et Forslag som dette bliver vedtaget. Vi have her i Forsamlingen enkelte Repræsentanter netop for denne Klasse af Mænd, og 3 Medlemmer af Fleertallet, der har stillet Forslaget, ere netop Mænd, der kunne komme til at beklæde Dommersædet i en Ret som denne; denne Omstændighed turde dog maaskee være et Bidnesbyrd om, at man føler, at et Forslag som dette er ønskeligt for de Mænd, der skulde dømmes i Retten. Denne Betragtning kan man ikke unblade at opstille imod den anden, og jeg er overbevist om, at Landets Højesteret dog fremfor Alt vil see paa, at den nye Ret kunde komme til at løse sin Opgave paa en heldig Maade, og at alle andre Spørgsmaal vilde være forsvindende i Sammenligning dermed.